

2. Денисюк С.П. Формування політики підвищення енергетичної ефективності – сучасні виклики та європейські орієнтири // Енергетика: економіка, технології, екологія. – 2013. – №2. – С. 7–22.
3. Завгородня С.П. Фактори виникнення енергетичної бідності та пріоритетні напрями її подолання. – К.: Інститут стратегічних досліджень, жовтень 2017 р. [Електронний ресурс] http://www.niss.gov.ua/content/articles/files/energet_bidnist-66a29.pdf Показатели энергоэффективности: основы статистики. – OECD/IEA, 2014. – 406 р.
4. Политика повышения энергоэффективности: передовой опыт. – Нью-Йорк и Женева: UNECE, 2015. – 102 с.

УДК 338.2:622.2.691

**ІННОВАЦІЙНІ ЗАСАДИ ТРАНСФОРМАЦІЇ ПІДПРИЄМСТВ
ТРАНСПОРТНО-РОЗПОДІЛЬНОЇ ІНФРАСТРУКТУРИ СИСТЕМИ
ГАЗОЗАБЕЗПЕЧЕННЯ**

Дзьоба О. Г.

Івано-Франківський національний технічний університет нафти і газу

e-mail: odzoba@nung.edu.ua

тел. 0342-72-58-76

На сьогодні концепція інноваційного розвитку стала домінуючою в економічній політиці багатьох провідних фірм та розвинутих держав світу. Разом з тим механізми забезпечення інноваційного розвитку постійно змінюються, удосконалюються відповідно до змін внутрішнього та зовнішнього середовища соціально-економічних систем, стосовно яких застосовується згадана концепція.

Розглядаючи транспортно-розподільну інфраструктуру системи газозабезпечення України з позицій необхідності її трансформації в умовах поглиблення енергетичної кризи зазначимо, що ефективність такої трансформації може бути забезпечена лише в разі реалізації сценарію, що ґрунтуватиметься саме на інноваційних засадах. При цьому слід враховувати системні особливості транспортно-розподільної інфраструктури, до яких слід віднести:

- унікальне поєднання організаційно-технологічних та структурно-системних характеристик ГТС України, що дозволяє вирішувати низку практичних завдань газозабезпечення споживачів як на внутрішньому, так і зовнішніх ринках, зокрема реалізовувати аверсні та реверсні режими транспортування, забезпечуючи подачу газу до окремих регіонів з різних напрямів, використовувати акумульовані в підземних сховищах запаси газу на випадок надзвичайних подій, зокрема великих аварій, припинення зовнішнього газопостачання через економічні чи політичні конфлікти тощо;

- рівень розвитку та розгалуженості газотранспортних та газорозподільних мереж в Україні сприятиме вирішенню низки нових завдань в майбутньому, зокрема щодо забезпечення готовою транспортною інфраструктурою потреб у транспортуванні сланцевого газу, газу щільних порід, шахтного метану, газу, що надходитиме із зовнішніх джерел [1, с. 94-96].

Відзначаючи особливі, а з окремих позицій і унікальні характеристики транспортно-розподільної інфраструктури системи газозабезпечення України, які характеризують її сильні сторони і можуть бути фундаментом подальшого інноваційного розвитку, потрібно зазначити водночас і її слабкі сторони, серед яких високий рівень фізичного та морального зношення, використання застарілих технологій, висока енергомісткість виробництва, значні надлишкові потужності тощо.

На думку багатьох фахівців з проблематики управління, серйозними стримуючими чинниками зростання інноваційної активності підприємств транспортно-розподільної інфраструктури системи газозабезпечення України є значне зниження їх технологічного потенціалу, висока інертність до сприйняття нових наукоємних технологій та управлінських інновацій, а також неефективність організаційних структур та методів традиційного менеджменту, які не враховують зростання нетрадиційних якісних факторів економічного росту. Все це обумовлює необхідність пошуку нових способів та підходів до управління інноваційними процесами на підприємствах, розробки ефективного організаційно-економічного механізму управління інноваційно-інвестиційним розвитком, який має бути спрямований на підвищення ефективності та результативності інноваційних перетворень всередині підприємства, оптимальне регулювання та стимулювання інноваційних змін.

Особливої гостроти та актуальності набуває проблема забезпечення інноваційного розвитку підприємств в умовах економічних криз. Підприємства транспортно-розподільної інфраструктури системи газозабезпечення України на початку 2020 року зіштовхнулися з негативними наслідками падіння попиту на енергоресурси, і, у тому числі, на природний газ, що стало наслідком масштабної економічної кризи, спровокованої низкою чинників, серед яких світова пандемія, породжена поширенням коронавірусної інфекції COVID-19.

З аналізу багатьох сучасних теоретичних джерел та чинної практики господарювання відомо, що організаційно-економічний механізм будь-яких господарських процесів (у тому числі і інноваційно-інвестиційних) ґрунтується на відповідних світоглядних та методологічних принципах, включає відповідний порядок планування, фінансування, матеріально-технічного забезпечення, вимагає формування спеціальних організаційних структур, відповідних каналів одержання інформації, а також оцінювання економічної ефективності та може містити ряд інших компонентів. Саме

тому в структурі організаційно-економічного механізму інноваційно-інвестиційного розвитку підприємств транспортно-розподільної інфраструктури системи газозабезпечення доцільно передбачити такі базові елементи, як: підсистему формування інноваційної стратегії розвитку; підсистему забезпечення інноваційно-інвестиційної діяльності; блок економічних та фінансових інструментів; функціональні підсистеми управління інноваційно-інвестиційними процесами.

У сучасних умовах функціонування організаційно-економічного механізму управління інноваційною діяльністю підприємств транспортно-розподільної інфраструктури буде неефективним без належного науково-методологічного супроводу, зокрема таких його складових як фундаментальні наукові дослідження, прикладні дослідження та дослідно-конструкторські роботи. Всі ці види наукових досліджень можуть здійснюватись як власними силами підприємств шляхом створення та розвитку існуючих структур і підрозділів, що здійснюють наукові пошуки та прикладні дослідження, чи виконують функції науково-технічного характеру, так і з широким залученням академічних, галузевих наукових установ та закладів вищої освіти.

Список використаних джерел:

1. Дзьоба О. Г. Управління трансформаціями та розвитком системи газозабезпечення: монографія / О. Г. Дзьоба. – Івано-Франківськ: ІФНТУНГ, 2012. – 352 с.

УДК 657.6.012.16

ЧОМУ НА ПІДПРИЄМСТВАХ ДОЦІЛЬНО ПРОВОДИТИ ЕКОЛОГІЧНИЙ DUE DILIGENCE

Дубініна М. В., Чебан Ю. Ю., Буганов О. В.

Миколаївський національний аграрний університет

e-mail: perhapsdesigner@gmail.com

тел. 0953649254

Діяльність суб'єктів господарювання пов'язана з певними ризиками екологічного характеру. Вони можуть нести як локальні, так і глобальні наслідки. Необхідність передбачати, виміряти, мінімізувати та ліквідувати ризики привела до появи на ринку інструменту Due Diligence – послуги з оцінки екологічної сторони підприємства або інвестиційного проєкту щодо дотримання порядку користування надрами, землею, водами, атмосферним повітрям та іншими ресурсами, складовими навколишнього природного середовища.

Екологічний Due Diligence – це професійна аудиторсько-консалтингова послуга, яка передбачає: збір і вивчення інформації про можливі аварії і